

משמע שהחוקה נאמרה על כל עבודות הנעשות פעם אחת בשנה, מכל מקום, מלבד הכתוב הזה, המלמד שהחוקה האמורה בעניין מדברת על עבודות הנעשות פעם אחת בשנה, [ולא על כל עבודות היום], **יש מיעוט נוסף, "זאת"**, כלומר, [אף בעבודות הנעשות פעם אחת בשנה] דווקא על עבודה מסוימת נאמרה חוקה, ולא על אחרת, **ונחלקו החכמים הללו, אלו עבודות נוספות בא הכתוב למעט, שאינן בכלל "חוקה"**.

- **לדעת רבי יהודה, הכתוב "זאת"**, בא למעט את כל העבודות הנעשות בבגדי לבן בחוץ, לומר שסדרן אינו מעכב.

- **ולדעת רבי נחמיה, הכתוב "זאת"**, בא למעט רק את שפיכת השיירים, לומר שסדרה אינו מעכב, אבל שאר עבודות הנעשות בבגדי לבן בחוץ, מעכבות את הסדר כעבודות הנעשות לפני ולפנים.

ורבי יהודה לא קיבל זאת, כי לדעתו, שפיכת השיירים היא עבודה גמורה, כשאר עבודות הנעשות בחוץ בבגדי לבן, ואם לא עשה אותה, דינו כמי שלא עשה שאר דברים, ולא יצא, [כפי שיתבאר בעזה"י להלן], ואם כן לדעתו, אין סברא לחלק בין שפיכת שיירים לשאר עבודות שבחוץ לומר שרק בה אין הסדר מעכב, ובשאר העבודות הסדר מעכב, אלא, או בכולן הסדר מעכב, או בכולן אין הסדר מעכב.

ולפי הביאור הזה, צריך לומר, שרבי נחמיה המחלק בין שפיכת שיירי הדם לשאר עבודות הנעשות בבגדי לבן בחוץ, דעתו ששפיכת שיירי הדם אינם מעכבת את הכפרה, ולכן יש לחלק בינה לשאר עבודות.

אכן הקשו על כך, כי רבי יוחנן עצמו אמר במסכת זבחים, שדעת רבי נחמיה, כדברי האומר ששפיכת שיירי הדם מעכבת^א.

עיכוב כפרה משום שפיכת שיירי דם פר ושעיר של יוה"כ

חטאות החיצונות אין שפיכת שיירי הדם על יסוד המזבח מעכבת בהן את הכפרה, ומאחר שנזרק הדם למזבח, נשלמה הכפרה, ושפיכת שיירי הדם ליסוד היא מצווה לכתחילה בלבד.

^א דקאמר רבי נחמיה התם, שירי הדם שהקריבן בחוץ, חייב, אלמא, עבודה הן בפנים, וקרינן בהו, "ואל פתח אהל מועד לא יביאנו וגו' ונכרת". [רש"י].